A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2015. április 23.*

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség — 2008/115/EK irányelv — A harmadik országok jogellenesen tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatos közös normák és eljárások — A 6. cikk (1) bekezdése és a 8. cikk (1) bekezdése — Jogellenes tartózkodás esetén a körülményektől függően vagy bírság kiszabását, vagy a kiutasítás elrendelését előíró nemzeti szabályozás”

A C-38/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Spanyolország) a Bírósághoz 2014. január 27-én érkezett, 2013. december 17-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Subdelegación del Gobierno en Gipuzkoa – Extranjería**

és

Samir Zaizoune között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen tanácselnök (előadó), K. Jürimäe, J. Malenovský, M. Safjan és A. Prechal bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezető: L. Carrasco Marco tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2014. december 9-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a spanyol kormány képviseletében A. Rubio González, meghatalmazotti minőségben,

– a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében S. Pardo Quintillán és M. Condou-Durande, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: spanyol.

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem különösen a harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 348., 98. o.) 6. cikke (1) bekezdésének és 8. cikke (1) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérdést az M. Zaizoune ellen a jogellenes spanyolországi tartózkodása tárgyában folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő.

Jogi háttér

A 2008/115 irányelv

3 A 2008/115 irányelv (2) és (4) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„(2) Az Európai Tanács 2004. november 4–5-i brüsszeli ülése sürgette egy közös normákon alapuló hatékony visszatérési és hazatelepülési politika létrehozását annak érdekében, hogy az érintett személyek emberséges módon, és emberi [helyesen: alapvető] jogaik és méltóságuk teljes mértékű tiszteletben tartása mellett térhessenek vissza.

[...]

(4) A jól szervezett migrációs politika elengedhetetlen elemeként átlátható és igazságos közös szabályokat szükséges rögzíteni a hatékony visszatérési politika biztosítása céljából.”

4 A 2008/115 irányelv „Tárgy” című 1. cikke az alábbiakat írja elő:

„Ez az irányelv megállapítja a tagállamok által alkalmazandó, a harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatéréséről szóló közös normákat és eljárásokat, összhangban a közösségi jog általános elveiként szereplő alapvető jogokkal és a nemzetközi joggal, beleértve a menekültek védelmét és az emberi jogi kötelezettségeket.”

5 Ezen irányelv 3. cikke különböző fogalmakat határoz meg ennek alkalmazásában. Így e cikk 4. pontja a „kiutasítási határozat” fogalmát így határozza meg: „közigazgatási vagy bírósági határozat vagy intézkedés, amely valamely harmadik országbeli állampolgár tartózkodásának jogszerűtlenségét [helyesen: jogellenességét] megállapítja vagy kimondja, és visszatérési kötelezettséget állapít meg vagy mond ki”.

6 Az említett cikk 5. pontja szerint a „kitoloncolás” alatt „a visszatérési kötelezettség kikényszerítése, azaz a tagállamból történő fizikai kiszállítás” értendő.

7 A 2008/115 irányelv „Kedvezőbb rendelkezések” című 4. cikke a (2) és (3) bekezdésben a következőképpen rendelkezik:

„(2) Ez az irányelv nem érinti a bevándorlási és menekültügyi tárgyú közösségi vívmányokban megállapított azon rendelkezéseket, amelyek a harmadik országbeli állampolgár szempontjából kedvezőbbek lehetnek.

(3) Ez az irányelv nem sérti a tagállamok jogát arra, hogy olyan rendelkezéseket fogadjanak el vagy tartsanak fenn, amelyek kedvezőbbek azokra a személyekre nézve, akikre ezen irányelv vonatkozik, feltéve, hogy az ilyen rendelkezések összeegyeztethetőek ezzel az irányelvvel.”

8 Ugyanezen irányelv „Kiutasítási határozat” című 6. cikke értelmében:

„(1) A tagállamok a (2)–(5) bekezdésben említett kivételek sérelme nélkül a területükön illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozóan kiutasítási határozatot adnak ki.

(2) A valamely tagállam területén illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó és egy másik tagállam által kibocsátott érvényes tartózkodási engedéllyel vagy tartózkodásra jogosító egyéb engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgároknak haladéktalanul távozniuk kell az engedélyt kibocsátó tagállam területére. Amennyiben az érintett harmadik országbeli állampolgár nem teljesíti ezt a kötelezettséget, vagy ha a közrend érdekében vagy nemzetbiztonsági okokból szükséges a harmadik országbeli állampolgár azonnali távozása, az (1) bekezdés alkalmazandó.

(3) A tagállamok tartózkodhatnak a területükön illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó harmadik országbeli állampolgárra vonatkozó kiutasítási határozat kiadásától, ha az érintett harmadik országbeli állampolgárt valamely másik tagállam – az ennek az irányelvnek a hatálybalépésekor érvényben lévő kétoldalú megállapodások vagy megegyezések keretében – visszafogadja. Ebben az esetben az érintett harmadik országbeli állampolgárt visszafogadó tagállam alkalmazza az (1) bekezdést.

(4) A tagállamok bármikor dönthetnek úgy, hogy a területükön jogszerűtlenül [helyesen: jogellenesen] tartózkodó harmadik országbeli állampolgár számára könyörületességből, humanitárius vagy egyéb okokból önálló tartózkodási engedélyt vagy tartózkodásra jogosító egyéb engedélyt adnak ki. Ebben az esetben kiutasítási határozat elrendelésére [helyesen: meghozatalára] nem kerül sor. Amennyiben már kiadták a kiutasítási határozatot, azt vissza kell vonni, vagy a tartózkodási engedély vagy tartózkodásra jogosító egyéb engedély érvényességének idejére fel kell függeszteni.

(5) Ha a tagállam területén illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó harmadik országbeli állampolgár tartózkodási engedélyének vagy tartózkodásra jogosító egyéb engedélyének megújítása folyamatban van, a tagállamnak mérlegelnie kell, hogy eltekint-e a kiutasítási határozat elrendelésétől [helyesen: meghozatalától] mindaddig, amíg az eljárás befejeződik, a (6) bekezdés sérelme nélkül.

[...]”

9 Az említett irányelv „Önkéntes távozás” című 7. cikke az (1) és (4) bekezdésben a következőképpen rendelkezik:

„(1) A kiutasítási határozat a (2) és (4) bekezdésben említett kivételek sérelme nélkül megfelelő, hét naptól harminc napig terjedő határidőt állapít meg az önkéntes távozásra. […]

[...]

(4) Amennyiben fennáll a szökés veszélye, vagy ha a jogszerű tartózkodás iránti kérelmet elutasították, mivel az nyilvánvalóan megalapozatlan volt vagy azt csalárd módon nyújtották be, továbbá amennyiben az érintett személy veszélyezteti a közrendet, a közbiztonságot vagy a nemzetbiztonságot, a tagállamok eltekinthetnek az önkéntes távozásra vonatkozó határidő megállapításától […]”

10 Ezen irányelv „Kitoloncolás” címet viselő 8. cikke az (1) bekezdésében az alábbiak szerint rendelkezik:

„Amennyiben nem került sor a 7. cikk (4) bekezdésének megfelelően önkéntes távozásra vonatkozó határidő megállapítására, vagy a visszatérési kötelezettséget az érintettek nem teljesítették a 7. cikk alapján önkéntes távozásra megadott határidőn belül, a tagállamok minden szükséges intézkedést meghoznak a kiutasítási határozat végrehajtásához.”

A spanyol jog

11 A Spanyolországban tartózkodó külföldiek jogairól és szabadságjogairól, valamint társadalmi integrációjuk elősegítéséről szóló, 2000. január 11-i 4/2000. sz. alkotmányos törvénynek (Ley Orgánica 4/2000, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social), (BOE 10. sz., 2000. január 12., 1139. o.) a 2009. december 13-tól hatályos 2/2009. sz. alkotmányos törvény (Ley Orgánica 2/2009, BOE 299. sz., 2009. december 12.; a továbbiakban: a külföldiekről szóló törvény) egyetlen cikkének (28) bekezdésével módosított 28. cikke (3) bekezdésének c) pontja a következőképpen rendelkezik:

„A következő esetekben el kell hagyni [a spanyol állam területét]:

[...]

c) a spanyol területen való további tartózkodásának engedélyezése iránt a külföldi által benyújtott kérelmet a közigazgatási hatóság elutasította, vagy a külföldi a Spanyolországban való tartózkodásra nem kapott engedélyt.”

12 A külföldiekről szóló törvény 51. cikkének (2) bekezdése értelmében a jelen törvényben szabályozott jogsértések a súlyuk alapján lehetnek „enyhe”, „súlyos” és „kiemelten súlyos” jogsértések.

13 A külföldiekről szóló törvény 53. cikke (1) bekezdésének a) pontja a „súlyos” jogsértést a következőképpen határozza meg: „[a] spanyol államterületen való jogellenes tartózkodás, amennyiben a tartózkodás meghosszabbítására vagy a tartózkodási engedély kiadására nem került sor, vagy az több mint három hónapja lejárt, anélkül hogy az érintett a jogszabályban előírt határidőn belül kérelmezte volna annak megújítását”.

14 A külföldiekről szóló törvény 55. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a súlyos jogsértések esetén 501 eurótól 10 000 euróig terjedő bírság szabható ki.

15 Ugyanezen cikk (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a szankció kiszabásakor az illetékes hatóságnak arányossági szempontokat kell alkalmaznia, figyelembe véve a vétkesség mértékét, adott esetben a bekövetkezett kárt, a jogsértésből eredő, társadalomra való veszélyességet, valamint a jogsértés súlyát.

16 A külföldiekről szóló törvény 57. cikke szerint:

„(1) Amennyiben a jogsértő külföldi, és a jelen alkotmányos törvény 53. cikke (1) bekezdésének a), b), c), d) és f) pontjában részletezett, kiemelten súlyosnak vagy súlyosnak minősített magatartást valósított meg, az arányosság elvére figyelemmel, a megfelelő közigazgatási eljárást követően, a jogsértő cselekményeket értékelő, indokolt határozattal bírság helyett a spanyol államterületről történő kiutasítás is alkalmazható.

[...]

(3) A kiutasítás és a bírság semmiképpen nem alkalmazható együttesen.

[...]”

17 A 2/2009. sz. alkotmányos törvénnyel módosított, a Spanyolországban tartózkodó külföldiek jogairól és szabadságjogairól, valamint társadalmi integrációjuk elősegítéséről szóló 4/2000. sz. alkotmányos törvényt végrehajtó, 2011. április 20-i 557/2011. sz. királyi rendelet 24. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A Spanyolországban való tartózkodás engedélyezésének hiányában, különösen mert a beutazás vagy a tartózkodás feltételei nem teljesülnek, vagy már nem teljesülnek, vagy mert a tartózkodás meghosszabbítása, a tartózkodási engedély vagy bármely más, a külföldi személy spanyol államterületen való maradásához szükséges okmány iránti kérelmet a közigazgatási hatóság elutasította, [...] a közigazgatási határozatban tájékoztatni kell az érintettet, hogy köteles elhagyni az országot; ez nem érinti azon lehetőséget, hogy e figyelmeztetést felvegyék az útlevélbe vagy más hasonló okmányba, illetve külön iratba, ha az érintettnek Spanyolországban olyan személyazonosító okmánya van, amely nem teszi lehetővé a megjegyzés rögzítését [...]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

18 S. Zaizoune-t, marokkói állampolgárt, a rendfenntartó erők 2011. július 15-én a spanyol állam területén elfogták.

19 Mivel ekkor nem tudta bemutatni a személyazonosságát bizonyító iratokat, az érintett személyt őrizetbe vették, és a spanyol állam területéről való kiutasításra irányuló közigazgatási eljárás indult ellene.

20 Ez az eljárás a Subdelegacion del Gobierno en Gipuzkoa (Gipuzkoai kormányzati alkirendeltség) 2011. október 19-i határozatának elfogadásához vezetett, amely elrendelte a spanyol állam területéről való kiutasítását, ezzel egyidejűleg öt évig tartó beutazási tilalmat állapított meg.

21 Ezt a határozatot S. Zaizoune-nak a külföldiekről szóló törvény 53. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett, Spanyolországban való jogellenes tartózkodása, továbbá a spanyolországi büntetett előélete alapozta meg.

22 Az érintett személy e határozattal szemben keresetet terjesztett a Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº2 de Donostia-San Sebastián (donostia-san sebastiáni 2. számú közigazgatási bíróság) elé, amely az említett határozatot megsemmisítette, és kiutasítás helyett bírságot szabott ki.

23 A Subdelegacion del Gobierno en Gipuzkoa ezen ítélettel szemben fellebbezést nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz. Ez utóbbi bíróság megjegyzi, hogy a szóban forgó nemzeti rendelkezéseket a nemzeti legfelsőbb bíróság úgy értelmezi, hogy valamely harmadik országbeli állampolgár jogellenes tartózkodása miatt elsősorban bírságot kell kiszabni, kivéve ha fennállnak olyan további súlyosító tényezők, amelyek bírság kiszabása helyett az állam területéről való kiutasítás elrendelését indokolják.

24 E körülmények között a Tribunal Superior de Justicia de Comunidad Autónoma del País Vasco (baszkföldi legfelsőbb bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„A lojális együttműködés és az irányelvek hatékony érvényesülésének alapelvére tekintettel úgy kell-e értelmezni a [2008/115] irányelv 4. cikkének (2) és (3) bekezdését, illetve 6. cikkének (1) bekezdését, hogy azokkal ellentétes az olyan szabályozás, mint az alapeljárásban vitatott nemzeti jogszabály, és az azt értelmező ítélkezési gyakorlat, amely kizárólag pénzügyi szankcióval engedi sújtani az [állam területén] jogellenesen tartózkodó külföldit, amely szankció a kiutasítással együtt nem alkalmazható?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

25 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkben bevezetett együttműködési eljárásban a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróság részére olyan hasznos választ adjon, amely számára lehetővé teszi az előtte folyamatban lévő ügy elbírálását. Ennek érdekében adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket. A Bíróság feladata ugyanis az uniós jog minden olyan rendelkezésének értelmezése, amelyre a nemzeti bíróságoknak az eléjük terjesztett jogviták eldöntése érdekében szükségük van, még akkor is, ha e bíróságok az általuk feltett kérdésekben nem jelölik meg kifejezetten ezeket a rendelkezéseket (eco cosmetics és Raiffeisenbank St. Georgen ítélet, C-119/13 és C-120/13, EU:C:2014:2144, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Következésképpen, még ha a feltett kérdések formailag elsősorban az 2008/115 irányelv 4. cikke (2) és (3) bekezdésének, illetve 6. cikke (1) bekezdésének értelmezésére vonatkoznak is, e körülmény nem képezi akadályát annak, hogy a Bíróság az uniós jognak az alapügy elbírálásához szükséges valamennyi értelmezési szempontját megadja. E tekintetben a Bíróságnak kell a nemzeti bíróság által szolgáltatott információk összessége és különösen az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolása alapján meghatározni az említett jog azon rendelkezéseit, amelyeknek az értelmezése a jogvita tárgyára figyelemmel szükséges (lásd ebben az értelemben: eco cosmetics és Raiffeisenbank St. Georgen ítélet, C-119/13 és C-120/13, EU:C:2014:2144, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 A jelen ügyben meg kell jegyezni, amint azt a spanyol kormány a tárgyaláson előadott észrevételeiben megerősítette, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban szereplő „kiutasítás” fogalma lefedi mind a kiutasítási határozatot, mind pedig annak végrehajtását. Ennélfogva a 2008/115 irányelvnek a kitoloncolásra vonatkozó 8. cikke (1) bekezdésének értelmezése egyaránt releváns az alapügy szempontjából.

28 E körülmények között ahhoz, hogy a kérdést előterjesztő bíróság számára hasznos választ lehessen adni, a feltett kérdést át kell fogalmazni úgy, hogy az lényegében arra irányuljon, hogy a 2008/115 irányelvet, és különösen annak a 4. cikke (2) és (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 6. cikkének (1) bekezdését és 8. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes valamely tagállam olyan szabályozása, mint amelyről az alapügyben szó van, amely valamely harmadik országbeli állampolgár ezen állam területén való jogellenes tartózkodása esetén a körülményektől függően vagy bírság kiszabását, vagy a kiutasítás elrendelését helyezi kilátásba, és e két intézkedés egymást kölcsönösen kizárja.

29 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy valamely harmadik országbeli állampolgárnak a spanyol állam területén való jogellenes tartózkodása az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás értelmében és a nemzeti legfelsőbb bíróság értelmezésében kizárólag bírsággal szankcionálható, amely a nemzeti területről való kiutasítással együtt nem alkalmazható, mivel ez utóbbi intézkedés csupán további súlyosító tényezők fennállása esetén rendelhető el.

30 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2008/115 irányelv célja, amint az a (2) és (4) preambulumbekezdéséből következik, egy hatékony visszatérési és hazatelepülési politika létrehozása. Ez az irányelv az 1. cikke értelmében a tagállamok által alkalmazandó, a harmadik országok jogellenesen tartózkodó állampolgárainak visszatéréséről szóló „közös normákat és eljárásokat” állapít meg.

31 Amint az az El Dridi-ítélet (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268) 35. pontjából kitűnik, először is az említett irányelv 6. cikkének (1) bekezdése a tagállamok számára elsődlegesen azon kötelezettséget írja elő, hogy a területükön jogellenesen tartózkodó harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozóan kiutasítási határozatot adjanak ki.

32 Az illetékes nemzeti hatóságoknak ugyanis, miután megállapították a tartózkodás jogellenességét, ezen cikk értelmében és az ugyanezen cikk (2)–(5) bekezdésében foglalt kivételek sérelme nélkül kiutasítási határozatot kell hozniuk (Achughbabian-ítélet, C-329/11, EU:C:2011:807, 31. pont). E tekintetben a Bíróság elé terjesztett egyetlen irat alapján sem lehet azt feltételezni, hogy S. Zaizoune az e bekezdésekben meghatározott helyzetben lenne.

33 Meg kell jegyezni továbbá, hogy amennyiben kiutasítási határozatot hoztak valamely harmadik országbeli állampolgárral szemben, aki – akár az önkéntes távozásra megadott határidőn belül, akár pedig ha nem került sor az erre vonatkozó határidő megállapítására – nem tett eleget visszatérési kötelezettségének, a 2008/115 irányelv 8. cikkének (1) bekezdése a kiutasítási eljárások hatékonyságának biztosítása érdekében arra kötelezi a tagállamokat, hogy megtegyenek minden szükséges intézkedést az érintett személy kitoloncolása, azaz az ezen irányelv 3. cikkének (5) bekezdése értelmében az említett tagállamból történő fizikai kiszállítása érdekében (lásd ebben az értelemben: Achughbabian-ítélet, C-329/11, EU:C:2011:807, 35. pont).

34 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy amint az a tagállamok együttműködési kötelezettségéből, illetve a 2008/115 irányelvnek különösen a (4) preambulumbekezdésében hivatkozott hatékonysági követelményekből következik, az ezen irányelv 8. cikkében megfogalmazott azon kötelezettséget, hogy az ezen cikk (1) bekezdésében meghatározott feltételek esetén a tagállamok foganatosítsák az említett állampolgár kitoloncolását, megfelelő időben kell teljesíteni (lásd: Sagor-ítélet, C-430/11, EU:C:2012:777, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 Következésképpen az olyan nemzeti szabályozás, amint amelyről az alapügyben szó van, nem felel meg a 2008/115 irányelv 6. cikkének (1) bekezdésében és 8. cikkének (1) bekezdésében meghatározott egyértelmű követelményeknek.

36 A tagállamok azon lehetősége, hogy a 2008/115 irányelv 4. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében eltérjenek az ezen irányelvben meghatározott normáktól és eljárásoktól, nem teszi kétségessé ezt a megállapítást.

37 Így az e cikk (2) bekezdésében említett, a bevándorlási és menekültügyi tárgyú közösségi vívmányokban megállapított azon rendelkezéseket illetően, amelyek a harmadik országbeli állampolgár szempontjából kedvezőbbek lehetnek, meg kell állapítani, hogy az említett irányelv egyetlen rendelkezése, és a közösségi vívmányokhoz tartozó valamely jogi aktus egyetlen rendelkezése sem teszi lehetővé egy olyan mechanizmus létrehozását, amely valamely harmadik országbeli állampolgárnak egy tagállam területén való jogellenes tartózkodása esetén a körülményektől függően vagy bírság kiszabását, vagy a kiutasítás elrendelését helyezi kilátásba, amelyek egymást kölcsönösen kizárják.

38 Ugyanezen cikk (3) bekezdését illetően meg kell jegyezni, hogy a benne foglalt eltérés lehetősége azon feltételhez kötött, hogy a tagállamok által elfogadott vagy fenntartott, a 2008/115 irányelv hatálya alá tartozó személyekre nézve kedvezőbb rendelkezéseknek összeegyeztethetőnek kell lenniük az irányelvvel. Márpedig az ezen irányelv által kitűzött, a jelen ítélet 30. pontjában felidézett célokra, valamint a tagállamokra háruló, az említett irányelv 6. cikkének (1) bekezdéséből és 8. cikkének (1) bekezdéséből egyértelműen kitűnő kötelezettségekre tekintettel ez az összeegyeztethetőség nem biztosított, ha a nemzeti szabályozás olyan mechanizmust határoz meg, mint amelyre a jelen ítélet előző pontja hivatkozik.

39 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamok nem alkalmazhatnak olyan szabályozást, amely veszélybe sodorhatja a valamely irányelv által követett célok megvalósítását, és ennélfogva megfoszthatja azt hatékony érvényesülésétől (lásd ebben az értelemben: Achughbabian-ítélet, C-329/11, EU:C:2011:807, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 Következésképpen az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyről az alapeljárásban szó van, veszélyeztetheti a 2008/115 irányelvben meghatározott közös normák, illetve eljárások alkalmazását, és adott esetben késleltetheti a visszatérést, ezáltal pedig sérti az említett irányelv hatékony érvényesülését (lásd ebben az értelemben: Achughbabian-ítélet, C-329/11, EU:C:2011:807, 39. pont).

41 A fenti megfontolások összességére tekintettel a feltett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2008/115 irányelvet, és különösen annak a 4. cikke (2) és (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 6. cikkének (1) bekezdését és 8. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes valamely tagállam olyan szabályozása, mint amelyről az alapügyben szó van, amely valamely harmadik országbeli állampolgár ezen állam területén való jogellenes tartózkodása esetén a körülményektől függően vagy bírság kiszabását, vagy a kiutasítás elrendelését helyezi kilátásba, és e két intézkedés egymást kölcsönösen kizárja.

A költségekről

42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

A harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet, és különösen annak a 4. cikke (2) és (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 6. cikkének (1) bekezdését és 8. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes valamely tagállam olyan szabályozása, mint amelyről az alapügyben szó van, amely valamely harmadik országbeli állampolgár ezen állam területén való jogellenes tartózkodása esetén a körülményektől függően vagy bírság kiszabását, vagy a kiutasítás elrendelését helyezi kilátásba, és e két intézkedés egymást kölcsönösen kizárja.

Aláírások